

NECZ DÁNIEL

Kolerina

Már napok óta időztem a kis dél-amerikai kikötővárosban. Dögletesen meleg nap volt, a hajók pedig elakadtak az iszapban. Össze-vissza borult a rakomány: a gyümölcs, a hús, a ruhák és rohadt banán szaga terjengett az egész városban. Aztán óriás fekete legyek jöttek. Állandó zümmögésüktől az ember úgy érezte magát, mintha egy hatalmas turbina belsejében volna. Ám éjszaka, mikor mindenki aludt, rosszabb volt a helyzet. Valósággal ellepték az alvó embert, és kegyetlenül megcsapolták, csúnya csípésnyomokat hagyva a bőrfelületen. A hotel, melyben laktam, viszonylag elegánsnak számított. Bár nem messze volt a kikötőtől, mégis márványcsarnoka volt, és kétszáz éves szökőkútja.

– Hiába, señor, a komp nem jön – rázta a fejét szomorúan a hoteltulajdonos, egy öreg bajuszos mesztic. – Ma is két szállítóhajó sérült meg a kikötőben, mindkét hajó rakománya odaveszett. Még legalább öt napot kell várnia.

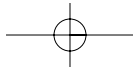
Aztán elrepült még néhány nap. Nagydarab, földműves munkától edzett zám-bók szerelték fel szúnyoghálókkal a szobákat. Este fele a vacsoránál pedig megjelentek az első kolerások. Három falfehér, viaszbábúvá száradt európai volt. Olyanok voltak, mint a régi gótikus képek alakjai. Franciául beszéltek, és rengeteg bort ittak. Aztán megizzadtak, levették a kabátjukat, az egyik pedig arccal belefejt a gyümölcsöstálba. Orvost hívtak, aki bejelentette: kitört a kolera, a hotelt pedig a kormány karantén alá helyezi.

A városi kórház három nap után megtelt, így az elegáns márványcsarnokos hotel kórházzá avanzálódott, ahová behozták a betegeket. Az egész várost karantén alá vonták, így tulajdonképpen mindegy volt.

– Hiába, señor, a komp nem jön – mondta szomorúan a hoteltulajdonos. Egyetlen életteli vonása már csak napbarnított arca, barna bajusza volt, teste már csak egy elkapkodott ecsetvonásra emlékeztetett. Vizet kért, majd összeesett. Aztán követték a nagydarab zám-bók is, és már nem volt, aki új szúnyoghálókat szereljen fel. A régieket kilyukasztották az óriás fekete legyek, akiket megvadított a fekvő emberek tömege. Szívták és hordozták a beteg vért, amely csak őket nem fertőzte meg.

Talán a második hét közepén eshettem én is ágynak. Hirtelen úgy éreztem, teljesen kiszikkadok, mint egy kicsavart szivacs. Homlokomhoz kaptam, a kezemben már csak a csontokat éreztem, a fejemben pedig a sok kétségbeesetten vereső gondolatot.

Vajon milyen lehet, ha minden lekopik az emberről? Ott a márványcsarnokban felállított vaságyrengetegben csak erre tudtam gondolni. Ott feküdtem saját bő-

römben fuldokolva, saját csontjaim szorításában háromszázad magammal. Olyan voltam, akár egy darab fájdalom. Már nem gondoltam arra, hová is akarok menni a komppal, vagy honnan is jövök, csak azokra a gótikus képpé kopott franciákra, akik az első napokban mentek el. Mintha csak a kolera apostolai lettek volna.

Hirtelen nedves szivacsot éreztem a homlokomon. Egy fiatal, fekete hajú nő volt. Bőre életteli és barnás.

– Mit keres itt? Elkapja – mondtam neki hibás spanyolsággal.

– Ne izguljon, én egy járványban születtem. Mondhatni együtt nevelkedtem a kolerával. Engem sose bántana – mondta.

Az első néhány napban friss gyümölcssel etetett, és minden órában megitatott. Elmesélte, hogy egy kolerajárvány idején született, ami pontosan a születése napján szűnt meg. Akkor a szülei orvosnak adták, ő pedig fáradhatatlanul gyógyította az embereket. Mivel csodálatos módon nem fogott rajta a betegség, ezért rengeteget utazott. Most épp errefelé járt. Kolerinának hívták.

A kikötőbe is kivitt. Együtt néztük a naplementét. Az égbolt szétnyílt, akár egy hatalmas narancsvirág. Esti fény és felhő ömlött mindenfelé, mintha az ég csak egy túltöltött pohár volna. A tenger iszapot hányt, és döglött halakat. Kopottszürke sirályok köröztek, egy-kettő lepottyant, mások vijjogtak, elsiratták. Gyászoló öregasszonyok jajgattak, kereszteteket és máglyákat állítottak, és rongyruhába bújt nyomorékok ostorozták magukat.

– Csak az eget figyelj! – mondta Kolerina, és megcsókolt.

Egy hét múlva felébredtem. Jóleső egészségíz keringett a számban, a sejtjeimbe pedig újra visszatért a nedvesség. Egy őszes kreol orvos állt előttem.

– Ő mehet. Vihetik! – intett két katonának, akik gyorsan kivezettek a hotelből, és egy platós teherautóra raktak.

– Az ápolónő merre van? – kérdeztem az egyik katonát.

– Itt csak a doktor úr és zámbo segédjei voltak.

– Kolerina. Kolerina merre van? – kérdeztem.

– Biztosan csak álmodta. Lázálom lehetett – mondta az egyik katona.

A városból kivezető úton döglött tehének bűzölögtek, az út mentén pedig apró kőkereszttek hirdették az újabb és újabb áldozatokat, akiknek már nem volt hely a városi temetőben. Én csak Kolerinára gondoltam. A hiány érzése betöltött, és megtelepedett bennem, mint valami ragály. Szerettem volna megint élet és halál között lebegni.

Egy félóra múlva kiértünk a városból. Cigarettaért kértem. Az egyik katona adott, majd megjegyezte: – Azért undorító dolgokat látni, nem? Mintha csak a középkorban lennénk.

Bólintottam, majd felnéztem a narancsszínű égboltra, ahol már egészséges, fehér tollú sirályok köröztek. Jó volt képzeletben belekapaszkodni a szárnyukba.

